

Sygn. akt VI Ka 216/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Michał Chojnowski

SO Włodzimierz Suwała (spr.)

Protokolant asystent sędziego Martyna Rokicka

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 5 maja 2016 r. w W.

sprawy A. K., syna K. i W., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 242 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. akt IV K 230/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Michał Chojnowski SSO Ludmiła Tułaczko SSO Włodzimierz Suwała

Sygn. akt VI Ka 216/16

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w okresie od 12 listopada 2014 roku do 19 lutego 2015 roku w W. przy ul. (...), korzystając z przerwy – w odbywaniu kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 27 marca 2008 roku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, sygn. akt IV K 477/06 - przedłużonej postanowieniem z dnia 16 maja 2014 roku Sądu Okręgowego w Elblągu, sygn. akt III Kow 976/14/Pr – bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Zakładu Karnego w W. B. najpóźniej w terminie 3 dni po upływie wyznaczonego terminu, tj. o czyn z art. 242 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV K 230/15 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu za to karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Od wyroku tego apelację złożył oskarżony, w której wskazał, iż czynu tego dopuścił się nieświadomie, a nadto, że chciał dobrowolnie poddać się karze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat, co pozwoliłoby mu na szybszy powrót do rodziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, nie przedstawia bowiem argumentów, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniu oskarżonego, Sąd Rejonowy wziął pod uwagę jego wyjaśnienia, lecz nie uznał ich za wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony podał, iż nie stawił się po skończonej przerwie w odbywaniu do zakładu karnego, albowiem został pouczone przez kurator A. C., iż nie musi, gdyż pismo o zawieszeniu wyroku wstrzymuje stawiennictwo do zakładu karnego. Depozycji tej nie potwierdziła kurator A. C. i podkreśliła, że nie udzieliłaby takiej rady oskarżonemu jako profesjonalny i rzetelny kurator. Co więcej, oskarżony nie otrzymał żadnego pisma o zawieszeniu wykonania kary, nie miał zatem podstaw by przypuszczać, że nie ma obowiązku stawiennictwa do odbycia reszty kary.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny sprawy nie budzi wątpliwości. Apelacja oskarżonego nie daje podstaw do przyjęcia, iż A. K. nie stawił się do odbycia kary wskutek błędnych pouczeń czy niezrozumienia zaleceń kurator A. C.. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. Nie znalazł również przesłanek do zmiany wymiaru kary czy też warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przepięstwo popełnione przez A. K. uznać należy za nacechowanie umiarkowaną szkodliwością społeczną, niemniej jednak popełniając je oskarżony nadużył zaufania wymiaru sprawiedliwości, który przecież udzielając oskarżonemu przerwy w karze pokładał nadzieję w jego dojrzałym podejściu do obowiązków, do których należało wykonywanie pracy zarobkowej w okresie przerwy oraz stawienie się do odbycia reszty kary po zakończeniu przerwy. Tego drugiego obowiązku nie wykonał, tym samym popełniając przestępstwo z art. 242 § 3 k.k.

Brak jest także przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary 2 miesięcy pozbawienia wolności. Przedmiotem ochrony art. 242 § 2 k.k. jest zapewnienie prawidłowego i zgodnego z prawem wykonania orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy, którym zgodnie z prawem pozbawiono wolności daną osobę. Naruszając ten przepis, oskarżony utwierdził Sąd w przekonaniu, że lekceważył sobie orzeczenia sądowe, tym samym nie sposób uznać, że kara wolnościowa będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Jednocześnie podkreślić należy, że jest to kara stosunkowo łagodna, prawidłowo uwzględniająca dyrektywy określone w art. 53 k.k.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Michał Chojnowski	SSO Ludmiła Tułaczko	SSO Włodzimierz Suwała
-----------------------	----------------------	------------------------